

[Thomas Have.]

sigte på at få forhøjet grænsen for underretssager. Ved lovforslaget foretages en ajourføring af de beløbsrammer, der er afgørende for, om borgerlige sager i første instans skal behandles ved underretten eller ved landsretten. Når man tager hensyn til, at grænsen senest er ændret i 1953, da beløbet blev forhøjet til 3.000 kr., må man vel, når man tager den økonomiske udvikling, der har fundet sted siden 1953, i betragtning, sige, at der kun er tale om en ajourføring, når beløbet nu foreslås forhøjet til 6.000 kr.

Lovforslaget tager endvidere sigte på at ophæve bestemmelsen i § 234, stk. 2, om, at sager, hvis genstand overstiger 3.000 kr., men ikke 4.000 kr., kan anlægges ved underret i stedet for ved landsret. Da denne bestemmelse, så vidt jeg har forstået, ikke har fundet anvendelse i større omfang, skulle der efter min opfattelse ikke være noget til hinder for, at bestemmelsen kan ophæves. Jeg har det håb, at vi herved også har aflivet udtrykket den første tægtedag, som sikkert ikke forstås af ret mange borgere. Hvis udtrykket findes andre steder i den pågældende lov, henstiller jeg til ministeren at finde et bedre, for folk i almindelighed mere forståeligt udtryk.

Jeg skal med disse få bemærkninger på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling, idet jeg er opmærksom på, at ordningen vil medføre en ændret arbejdsdeling mellem landsretterne og underretterne. Jeg kan slutte mig til ministerens forhåbning om, at underretterne de fleste steder vil være i stand til at klare arbejdsforøgelsen uden forøgelse af personalet.

Thisted Knudsen: Jeg kan også på venstres vegne anbefale det foreliggende lovforslag; dog er der et spørgsmål, som jeg gerne vil bede den højtærede justitsminister overveje venligt, og det er dette: når vi nu fører beløbsrammen op til 6.000 kr., kan det jo ikke undgås, at underretterne får sager af noget mere kompliceret art end i øjeblikket. Derfor tror jeg, at det, selv om man ikke skal indføre skriftveksling som ved landsretssager, vil være rigtigt, at man kommer med et svarskrift, når sagerne drejer sig om beløb over en vis størrelse, f. eks. mellem 3.000 kr. og 6.000 kr.

Det ville lette arbejdet både for den ene og den anden part under sagens behandling, og jeg skal derfor henstille til ministeren — vi kan drøfte det i udvalget — at man undersøger, om denne mulighed ikke bør udnyttes.

Så er der kun en lille ting til. Ministeren gør i slutningen af bemærkningerne til lovforslaget opmærksom på, at for enkelte større underretters vedkommende må det dog forventes, at det øgede arbejde vil bidrage til at aktualisere spørgsmålet om deling af retskredsen eller ansættelse af flere dommere ved retten. Det er jo sikkert sivet ud, at riget fattes penge, og jeg går derfor ud fra, at det ikke er justitsministerens mening at lade dette lovforslag medføre forøgede udgifter, men at man må se at komme igennem med det personale, vi har. Det er jo sådan, at mange af disse sager normalt forberedes ved underretten; det, der yderligere kommer til, er egentlig kun en domsafsigelse. Men jeg vil altså gerne have bekræftet, at denne bemærkning ikke lukker døren op for noget øjeblikkeligt krav om at forøge udgifterne.

Thestrup: Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag. Det er min opfattelse, at den ajourføring, som lovforslaget er udtryk for, er fornuftig og rigtig, og jeg vil ligesom den højtærede justitsminister mene, at den betyder en aflastning for landsretterne uden at give så meget mere arbejde til by- og herredsretterne, at en personaleudvidelse bliver nødvendig; i alt fald kan det kun være ganske enkelte steder, at en personaleudvidelse bliver nødvendig.

Jeg vil dog tillade mig at foreslå, at lovforslaget bliver behandlet i et udvalg — velsagtens i det udvalg, der for tiden behandler retsplejelovforslaget.

Eise-Merete Ross: I forbindelse med drøftelserne om ændringer i retskredsinddelingen drøftede vi også spørgsmålet om den beløbsgrænse, der er afgørende for, om en borgerlig sag i første instans skal behandles ved underret eller landsret. Jeg tror, det var den højtærede justitsminister, der sagde, at det for befolkningen var bedst og billigst at starte ved underretten. Det synes jeg er en vægtig begrundelse for det fremsatte